

புறநானூற்று மன்னர்களின் அரசியலில் அறக்கோட்பாடுகள்

மு. ஜெயலெட்சுமி அ. *

அ தமிழாய்வுத்துறை, காவேரி மகளிர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), திருச்சிராப்பள்ளி-620018, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Moral Principles in the Politics of Kings in Puranaanooru

M. Jeyalakshmi a, *

^a Department of Tamil, Cauvery College for Women (Autonomous), Tiruchirappalli-620018, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

jayasathish2k16@gmail.com

Received: 17-06-2022

Revised: 21-08-2022

Accepted: 10-09-2022

Published: 21-11-2022

ABSTRACT

A man should always act with good intentions. It is good thoughts and virtuous actions that ultimately bring good to a person. Realizing this, the scholars guided the kings with the help of the tool of knowledge. Apart from that, they paved the way for the blossoming of virtuous thoughts in the minds of the kings and the establishment of good governance. And the Puranaanooru suggests that the poets imparted to the rulers the moral principles that a king should protect his subjects like a mother who protects her child with little self-interest. Poets highlighted many morals to make society in good order during the Sangam period. When the king failed to perform his duty in political rule and deviated from the principles to be followed in war, even if he had forgotten charity, the Sangam poets are credited with advising the kings in a proper manner and changing their rule in a righteous way, even if they had not shown mercy to the enemy. Even the kings who listened to the pious thoughts of the poets are worthy of admiration even today. Many of the works that propose the superiority of Tamil are among the works that guide the norms that are followed even today. Even though it is a book that talks about Puranaanooru war stories and bad news, it takes all the principles of human life. The rule of the kings led to the happiness of the people. The ancient Tamil kings were not only brave but full of courage, and the purpose of this article is to investigate the political principles and practises followed by the kings during their reign.

Keywords: Puranaanooru, Sangam Poets, Moral Principles, Rulers.

முன்னுரை

புறநானூறு பண்டையத் தமிழர்களின் வீரம், கொடை, கல்வி, பண்பாடு, உறவு, நட்பு போன்ற செய்திகளை நல்குகிறது. தகுதியும் திறமையும் மிக்க தலைமையைக் கொண்டநாடு, நலமும் வளமும் பெற்று விளங்கும். சங்ககாலம் ஒரு பொற்காலம் என்று போற்றப்பட்டதற்குக் காரணம் மன்னர்களும் மக்களும் அறச்சிந்தனை நிறைந்தவர்களாக விளங்கியதாகும், காட்சிக்கு எளியனாய், கடுஞ்சொல் அல்லனாய், மக்கள் நலம் பேணிய மன்னர்கள், மக்கள் வாழ்வில் இறைவனாகக் கருதப்பட்டனர் இவ்வகையில் நாடு, இனம், மொழி, பண்பாடு ஆகியவற்றைப் போற்றியதன் மூலம் மன்னர்கள் தங்கள் ஆட்சித்திறத்தில் பின்பற்றிய அறக்கோட்பாடுகள் புறநானூற்றுப் பாடல்களில் வெளிப்படுகிறது.

மன்னர்களின் ஆட்சியில் அறச்சிந்தனைகள்

தமிழர்கள் நாகரிகத்திலும், பண்பாட்டிலும் தலைசிறந்து விளங்கினர். தமிழ் மன்னர்கள் அறநெறி வழுவாமல் ஆட்சி புரிந்தனர். குடிதழிஇக்கோலோச்சிய காரணத்தினால் மன்னர்களை மக்கள்

இறைவனுக்கு ஒப்பாகக் கருதினர் என்கிறது புறநானூறு.

அரசர்கள் சிறிது தன்நிலை தவறிய போது அவர்களுக்கு அறவுரையும், அறிவுரையும் கூறித் திருத்தும் செம்மையான நெறியுடையவராய், பொதுநலத் தொண்டராய், அரசியல் தூதராய், கடமையுணர்வோடு புலவர்களும் செயல் பட்டிருக்கின்றனர். ஏனெனில் அன்பின் வழிதான் அறம் தோன்ற முடியும். அதன் வழியில் மனிதர்களிடத்தில் இருக்கும் குறைகளை நீக்க முடியும்.

“மனிதனது பெருமையையும், உரிமையையும் மதிக்கும் வகையில் அமைந்ததொரு கோட்பாடு. மனிதன் ஆளுமைப் பண்புகளை மதிக்கவும் அவனது நலன்களைப் பேணிவரவும், சமூக வாழ்வின் அனைத்துத் துறைகளிலும் மனிதன் முழுமையான வளர்ச்சியைப் பெறவும் துணைபுரிவது இக்கோட்பாடு” என்று மனிதநேயத்தின் வழி தோன்றும் அறத்தினைக்குறிப்பிடுவர் (Jagubhai, 2006).

இறைவன் உலக உயிர்களிடத்தில் அன்பு செலுத்தி, வேண்டியவர், வேண்டாதவர் என்ற பேதமின்றி காக்கின்றானோ அதைபோல் வேந்தன் குடிமக்கள் எல்லோரையும் காக்க வேண்டும் என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி

“ஓர்ந்துகண் ணோடாது இறைபுரிந்து யார்மாட்டும்

தேர்ந்துசெய் வதே முறை”

சங்ககாலத்தில் மன்னர்கள் நடுநிலைமையுடன் ஆட்சிபுரிந்தனர் என்ற உயர்ந்த அறக்கோட்பாட்டினை வெளிப்படுத்துகின்றது முரஞ்சியூர் முடிநாகனாரின் பாடல் (Sarathi, 2011).

“மண்திணிந்த நிலனும்

நிலனேந்திய விசம்பும்

விசம்பு தைவரு வளியும்

வளித்தலை இய தீயும்

திமுரணிய நீரும் மென்றாங்கு

கம்கபரும் பூதத் தியற்கை போல ஜம்பெரும் ”

(புறம்) எனப் பாடியுள்ளார் புலவர் பெருஞ்சோற்றுதியன் எனும் பெயர் கொண்ட சேரமன்னன் நிலம், காற்று, தீ, நீர், என்ற ஐம்பூதங்களின் இயற்கை போல பொறை, சூழ்ச்சி, வலி, தெறல், அளி என்ற ஐந்தும் உடையவனாக ஆட்சிபுரிந்துள்ளான் இவ்வாறு நடுவுநிலைமை பிறழாமல் ஆட்சிபுரிந்தது சிறப்பு என்றால், பகைவனை வெல்லுகின்ற ஆற்றலும், பகைவர்கள் தன்னை சரணடைந்த பொழுதில் அவர்களை மன்னித்து அருள்புரியும் அறச்சிந்தனையும் கொண்டவனாக ஒரு மன்னன் வாழ்ந்திருக்கிறான் என்பது அதனினும் சிறப்புடையதாகிறது (Avvai Duraisamy pillai, 2010).

“எட்டுத்தொகையைச் சேர்ந்த புறநானூறு பண்டைத்தமிழர்களின் பண்பாட்டையும், நாகரீகத்தையும், உணர்ந்தும் இலக்கிய வரலாற்று கருவூலமாகும். புறநானூற்றில் காணக்கிடக்கும் வாழ்வியல் உண்மைகள் பல” இக்கூற்று பொருத்தமாகிறது (Ramalingam, 1994).

ஆட்சிக்கு இருவகைக் கட்டுப்பாடுகள் உள்ளன. ஒன்று ஆட்சிக்கு அடங்கியோரை அருளோடும், அன்போடும் பேணிக்காத்து அருளும் தன்மை. இந்த அருளின் சின்னமாக விளங்குவது வெண்குடை மற்றொன்று, உட்பகை, புறப்பகை ஆகியன கடிதல், எவ்வகையிலும் அரசின் கடுமை தளர்வது கூடாது. இந்த இரண்டு நீதிகளையும் உணர்ந்து பேணி வாழ்ந்தவர்கள் பண்டை மன்னர்கள் பகைவர் நாட்டைச் சென்று முற்றுகையிட்டு அழிப்பது என்பது அரசநீதியில், செயற்குரிய முறையான ஒன்றாகக் கருதப்படுவதாகும். எனினும் அப்படி அழிக்க முற்படுகின்ற காலத்திலும் கூட சில அறக்கோட்பாடுகளை பின்பற்றும் முறை மன்னர்களிடம் இருந்தது என புறநானூறு தெளிவாக்குகிறது.

ஒரு பகையரசனின் நகரை முற்றுகையிட்டது பாண்டியரின் பெரும்படை. நகரக் காவலை அழித்துப் பின் நகரைக் கைப்பற்றுதல் வேண்டும். ஆனால் போர் தொடங்கும் முன் பாண்டியரின் பறையொலி எழுகின்றது. பகைவர்க்கு எச்சரிக்கைச் செய்தியும் அறிவிக்கப்படுகிறது.

“ஆவும் ஆனியற் பார்பன மாக்களும்
பெண்டிரும், பிணியுடையீரும், பேணித்
தென்புலம் வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம் அம்பு கடிவிடுத்தும் நும் அரண் சேர்மின்” புறம்

என்கிறது பாடல். மக்களுக்குப் பாலினை தந்து உதவுகின்றது பசு. அத்துடன் பலவகை வேலைக்கும் பயன்படுகின்ற காளைச் செல்வத்தையும் பெற்றுத் தருகின்றது. பகைநாட்டிடத்தும் பேணும் அறநெறியினை நம் முன்னோர்கள் பேணிவந்தனர் என்பது புலனாகிறது (Avvai Duraisamy pillai, 2010).

“சமூகச் சிக்கல்களைப் பற்றிய விழிப்புணர்வை மக்களிடத்தில் ஏற்படுத்துவதும், சிக்கல்களுக்குத் தீர்வுகாண வேண்டும். என்னும் துடிப்புணர்வைப் படித்தோர் உள்ளத்தில் பதியவைப்பதும் இயலுமேயாயின் முறையான தீர்வுகளை அறிவுறுத்துதலும் (சமூகவியலும் இலக்கியம் கைலாசபதி - ஆண்டு).

வரிவசூலிக்கும் முறை

எந்தவொரு நாட்டிலும் நல்லாட்சி நிலவவேண்டுமெனில் அதற்கு உறுதுணையாக இருப்பது வருவாய் ஆகும். வருவாய் நிலைதான் சீரான ஆட்சிமுறையை உருவாக்க முடியும். வருவாய்க்கேற்ப நாட்டின் முன்னேற்ற பணிகளை மேற்கொள்ள முடியும். அரசர்கள் தம் அமைச்சரவையைக் கலந்து திட்டங்கள் தீட்டிச் சட்டங்கள் செய்து விளைச்சலைப் பெருக்குவர் வரிவிதிப்பர். வணிகத்தின் வாயிலாகவும் பொருள் ஈட்டுவர். உணவுப் பொருள்களையும் தானிய வகைகளையும் பயிர்செய்து உற்பத்தியைப் பெருக்குவர்.

“தள்ளா விளையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்

செல்வரும் சேர்வது நாடு”

ஒருநாடு என்பது வேளாண்மையையும். அறிவுரை வழங்கும் அறிஞர்களையும் அறவழியில் ஈட்டிய செல்வத்தையும் உடையதாகத் திகழவேண்டும் என்கிறது குறள் (Sarathi, 2011).

பண்டைத்தமிழ் மக்கள் தம் வருவாயிலிருந்து ஆறில் ஒரு பங்கையோ அல்லது அதற்கு மேலாகவோ அவரவருடைய நாட்டின் சட்டத்திட்டங்களுக்கும் ஏற்பவரிசெலுத்துவர். அவ்வரியைத் தங்களது நிலத்திலிருந்து பெறும் விளைபொருள்களை விற்றுப் பணமாகவோ அல்லது தானியமாகவோ செலுத்துவர். அவ்வரிப்பணம் மக்கள் நன்மைக்காகச் செலவிடப்படும் இயற்கை சீற்றத்தினால் ஏற்படும் வெள்ளம், புயல் காற்று போன்றவற்றால் விளைச்சல் இல்லாதபோது மக்களிடமிருந்து அரசன் வரி வாங்குவதில்லை

“நளி இரு முந்நீர் இணி ஆக

வளி இடை வழங்கா வானம் கூடிய

மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்

இயற்கை அல்லன சயற்கையில் தோன்றினும்

காவலர்ப் பழிக்கும் இக்கண் அகல் ஞாலம்

குடி புறந்தருகுவை ஆயின் நின்

அடி புறந்தருகுவர் அடங்காதோரே”

இப்பாடல் இழப்பு ஏற்படுகின்ற வேளையில் மன்னன் மக்களை காத்த உயரிய அறத்தினை வெளிப்படுத்துகின்றது (Avvai Duraisamy pillai, 2010).

“சிந்தையும் தோளும் சேர்வது மனிதம்”

இக்கூற்று பொருத்தமாகிறது (Kulanthaisamy, 1990).

வெள்ளம் ஏற்பட்டதால் விளைச்சல் இன்றி மக்கள் வறுமையில் வாடுகின்றனர். இம்மாதிரியான சூழலில் வரிவசூலிப்பது முறையல்ல என எடுத்துக்கூறிய புலவரின் கூற்றை ஏற்றுக்கொண்டாள் சோழமன்னன். அதன்வழி மக்களிடம் வரிவசூல் செய்ய அதிகாரிக்குத் தடைவிதித்தான். விளைச்சல் இன்றி வாழும் மக்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்தான்.

“காய்நெல் அறுத்துக் கவளம் கொளினே

யானை புக்க புலம் போலத்

தானும் உண்ணான் உலகமும் கெடுமே!”

என்கிறது ஒரு பாடல் விளைந்த வயலிலிருந்து நெல்லைக்கொண்டு போய் சேமித்து வைத்துக் கொண்டு, கவளம் கவளமாகக் கொடுத்து வந்தாள். குறைவான நிலத்தில் விளைந்த நெல்கூட யானைக்கும் பலநாள் உணவாகத் தருவதற்குப் பயன்படும். ஆனால் அதே யானையை அதன் விருப்பத்திற்கு மேய்ந்து தின்ன விட்டுவிட்டால் வயலில் விளைந்த நெல் கூட போதாது. ஏனெனில் யானை உண்பதை விட அதன் காலில் மிதிபட்டு அழிவதே அதிகமிருக்கும் அரசன் புரிந்து செயலாற்ற வேண்டும். மக்களிடம் வரி வாங்குவதில் அறவழியை மேற்கொள்ள வேண்டும். இதன் வழி நாடு கோடி கோடியாக வருவாய் தந்து வளமும் தழைக்கச் செய்யும் (Avvai Duraisamy pillai, 2010).

இங்ஙனமன்றி அரசன் அறிவுத்திறம் அற்றவனாகி, சுற்றத்தார்கள் பேச்சைக்கேட்டு மக்களை வருத்தி அன்றாடம் வரிவாங்கிப் பணம் சேர்க்க விரும்பினால் அவனுடைய நாடு யானை புகுந்த வயல் போலக் கெடும் என பிசிராந்தையார்க்கு பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியை நல்வழியில் செல்ல அறிவுறுத்துகிறார். “உள்ளத்தின் உயர்வு என்பது தன் உயிர்க்கு உரம் தேடுவதோடு நில்லாது, பிற உயிர்மீதும் இரக்கம் கொண்டு நலம்புரிந்து பேணுதலாகும்”. என்ற கருத்து ஒப்பு நோக்கத்தக்கது (Sendurai Muthu, 2000). சங்ககாலத்தில் மக்களிடம் வரி வசூலிக்கும் திட்டத்தை விதித்தாலும் மன்னர்கள் அதிலும், அறவழியை பின்பற்றினர் என்பதை புறநானூற்றுப் பாடல்கள் முன்மொழிகின்றன.

அறநெறியும், நல்லாட்சியும்

அரசபதவி என்பது மிகவும் பொறுப்பான ஒன்று அயராது உழைப்பதன் மூலம்தான் ஆட்சியைத் திறமையாகச் செய்ய முடியும். பதவியைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள முடியும். போர் நிறைந்த காலத்திலும் அறச்சிந்தனையுடன் ஆட்சிபுரிந்த பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள் இன்றைய சூழலில் போற்றுவதற்குரியவர்கள் என்று உறுதியாகிறது. மக்களைக் காப்பது மன்னர்களின் முதல் கடமையாகும். ஏதேனும் காரணத்தினால் அக்கடமையிலிருந்து விலக எண்ணிய மன்னர்களை புலவர்கள் இடித்துரைக்கத் தவறவில்லை என்கிறது கோவூர்கிழாரின் பாடல்.

அரசுலத்தில் பிறந்தவன் அறநெஞ்சம் படைத்தவனாய் இருத்தல் வேண்டும் அல்லது வீர உணர்வுடன் செயல்பட வேண்டும். இரண்டும் இன்றிக் கோழையாய் இருப்பது பெருமைப்படத் தக்கது அன்று என்கிறார்.

“அறவை ஆயின் நினது எனத் திறத்தல்

மறவை ஆயின் போரோடு திறத்தல்

அறவையும் மறவையும் அல்லையாகத்

திறவாது அடைத்த திண்நிலைக் கதவின்

நீளமதில் ஒருசிறை ஒடுங்குதல்

நானுத்தகவு உடைத்து இது காணுங்காலே"

கரிய பெண் யானைகள் கூட்டத்தோடு நீர் நிலைகளில் படிந்து விளையாடாமல் நிற்கின்றன. நெய்யோடு சேர்த்து உருட்டப்பட்ட சோற்றுண்டைகளை உண்ணாமல், கட்டிய கம்பம் முறியச் சாய்த்து நிலத்திலே கிடந்து புரண்டு துன்பத்தால் வருந்தி இடியோசைபோல் பிளிறுகின்றன (Avvai Duraisamy pillai, 2010).

குழந்தைகள் பாலில்லாமல் கதறுகின்றன. பெண்கள் பூ முடிக்காது, வெறுந்தலை வாரிமுடிக்கின்றனர். வளமனைகளில் குடிநீர் இன்றிக் கூவியமும் கூக்குரல் கேட்டும் நாணாது, நீ இங்கே தனித்திருத்தல் மிக்க தீமை தருவதாகும். நெருங்க முடியா ஆற்றல் மிக்க குதிரையுடைய தலைவனே!

நீ அறத்தைப் பேண விரும்பினால் இக்கோட்டை நின்னுடையதே என்றுகூறி, நலங்கிள்ளிக்கு மதிற்கதவைத் திறந்து விட்டுவிடு. அப்படி இல்லாமல் வீரம் விளைக்க விரும்பினால் அவனோடு போரிட வெளியே வா! இந்த இரண்டையும் செய்யாமல் திறவாது மூடிக் கிடக்கும் கதவுடைய, மதிற்புறத்துக் கோட்டையில் ஒரு மூலையில் பதுங்கிக் கிடப்பது மிகவும் வெட்கம் தரத்தக்க செயல் என்பதை புரிந்து கொள். அறநெறிப்படி நடவாமலும் வீரத்தைக் கடைபிடியாமலும் ஒருவன் இருந்தால், அதனால் எத்தகைய விபரீதங்கள் உண்டாகும் என்பதை தன் பாடல் வலி புலப்படுத்தியுள்ளார் கோவூர்கிழார். அறவோர் என்போர் அறத்தின் வழி நடப்பவர்கள் அறத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பவர்கள். அறத்தின் வழி இயங்கச் சமுதாயத்தை நல்லாற்றுப் படுத்துபவர்கள்" (Nadarasan, 1986).

போரிலும் கூட தங்களுக்கென்று நெறிகளை வகுத்து பின்பற்றி வாழ்ந்தவர்கள் பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள். கோழைகள் புறமுதுகிட்டோர், காயமுற்றோர், மாதர்கள், குழந்தைகள், அந்தணர்கள் ஆகியோரைப் போர் நடக்கும் காலத்தில் வரம்பினை மீறாமல் இருந்தனர் என்பது புறநானூற்றுப் பாடல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. உண்மை வீரர்கள் கோழைகளைத் தாக்குவதோ, தண்டிப்பதோ கூடாது என்று சோழர் மன்னன் கிள்ளிவளவனுக்கு ஆலத்தூர் கிழார் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

"கடிமரம் தடியும் ஓசை தன்ணர்

நெடுமதில் வரைப்பின் கடிமனை இயம்ப

ஆங்கு இனிது அருந்த வேந்தனொரு ஆங்குநின்

சிலைத்தார் முரசம் கறங்க

மலைத்தனை என்பது நானுத்தகவுடைத்தே"

அரசே கோழையாய் இருக்கும் கருவூர் மன்னனை நீ கொன்றாலும் சரி. கொல்லாது விடுத்தாலும் சரி. அதனால் உனக்கு ஏற்படும் உயர்வு குறித்து நாம் உன்னிடம் எதுவும் சொல்ல விரும்பவில்லை, சிலம்பையும், வளையல்களையும் அணிந்த மகளிரோடு அவன் கழங்கு விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறான் (Avvai Duraisamy pillai, 2010). காவல் மரம் வாளால் தடியும் ஓசை செவியில் விழுந்தும் கூட, அவன் போர் செய்ய முன்வராத கோழையாய்விட்டான். இத்தகைய கோழையை, போர் முரசம் முழங்க நீ எதிர்க்க முற்படுவது நாணப்படத்தக்க ஒரு செயலாகும். ஆகவே அவனுடன் போர் செய்வதை ஒழித்துவிடு என்கிறார் புலவர். தன்னோடு ஒத்த வீரம் உடையவர்களோடு போரிடுதல் சிறந்த அறமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. மன்னர்களும் அவ்வித அறத்தினைப் பின்பற்றினர் என்பது வியப்பிற்குரியது.

அரசனின் கடமையும் அடக்கமும்

அடக்கம் என்பது ஆட்சி செய்வோர் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய அரசியல் ஒழுக்கங்களில் ஒன்றாகும். கடமையுணர்வும், கண்ணியமும் அரசனிடம் இருக்க வேண்டும். அவற்றுக்குப் பதிலாக, பகட்டும் மிடுக்கும் ஆட்சி செய்வோரிடம் இடம் பெறுமாயின், சமுதாயத்தில் குழப்பங்கள் ஏற்படும்.

அடக்கத்தின் வலிமையை உணர்ந்தவனாய் திகழ்ந்தவன் நலங்கிள்ளி எனும் சோழமன்னன். அவனிடத்தில் அப்பண்பினை கண்டு மகிழ்ந்த முதுகண்ணன் சாத்தனார் எனும் புலவர் வியந்து பாடிய பாடல் ஒன்று புறநானூற்றில் இடம் பெறுகிறது.

"செஞ் ஞாயிற்றுச் செலவும் அஞ் ஞாயிற்றுப்

பரிப்பும் பரிப்புச் சூழ்ந்த மண்டிலமும்

வளி திரிதரு திசையும்

இடைப்புலப் பெருவழிச் சொரியும்

கடற்பஃறா றாரத்த நாடு கிழவோமே!"

இயற்கையின் சீற்றத்தை அளந்து கூறும் ஆற்றலுடைய கல்விமான்களும் உளர். அவர்கள் கூட உனது அடக்கத்தை அறிந்துகொள்ள இயலாதவாறு நீ இருக்கிறாய் (Avvai Duraisamy pillai, 2010).

யானை தனது கன்னத்தில் எறிகல்லை அடக்கிஇருப்பது போல நீயும் உனது அடக்கத்தால் இதர நற்பண்புகளைத் தெரியாதபடி மறைத்துக் கொண்டுள்ளாய். அதனால் உனது சிறப்பு இயல்புகளை எல்லாம் பாட இயலாமல் புலவர்கள் தவிக்கின்றனர். நிறைந்த சரக்குகளுடன் பெரும் பெரும் மரக்கலங்கள் உனது ஆற்றுமுகத்தை அடைகின்றன. மீன் பிடிப்போரும் உப்பு அளப்போரும் அப்பெரிய கலன்களைச் செலுத்தத் திறமையற்று இருக்கின்றனர். அத்தகைய செல்வவளம் உடையவன் நீ.

செல்வச் செழிப்புடன் இருக்கும் மன்னன் அடக்கத்துடன் வாழ்வது. புலவரின் உள்ளத்தை அதிகம் மகிழ்விக்கிறது. அரச பதவி என்பது மிகவும் பொறுப்பான ஒன்று அயராது உழைப்பதன் மூலம்தான் ஆட்சியைத் திறமையாகச் செய்ய முடியும். பதவியைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள முடியும். மனமுவந்து அன்புடனும் அறநெறிபிறழாதும் தன் கடமைகளை நிறைவேற்ற முயற்சிக்கும் மன்னன் இறவா புகழ் எய்துகிறான்.

அடக்கத்துடனும், கடமையுணர்வுடனும், வீரத்துடனும், அன்பின்வழி ஆட்சி செய்த மன்னருள் குறிப்பிடத்தக்க புகழுக்குரியவன் திருமாவளவன் என்னும் சோழமன்னன். அவனின் மனிதநேயம் கலந்த ஆட்சித்திறத்தினை புகழ்கிறார் மருத்துவன் தாமோதரன் எனும் புலவர்.

"உரனுடை பகட்டு அன்ன எம்கோன்

வளன்இரங்க முரசின் வளாவன்-வளவன்

வெயில் மறைக்கொண்ட உருகெழு சேர்ப்பின்

மாலை வெண்குடை ஒக்குமால் எனவே"

நல்லவனுக்கு எல்லாக் காரியமும் எளிதாய் இருக்கும். அவன் கடமையை முக்கியமாகக் கருதுவானேயன்றி தான் மேற்கொள்ளும் காரியம் எளியதா அல்லது கடிதா என்பதைக் கருத்தில் கொள்ள மாட்டன் (Avvai Duraisamy pillai, 2010).

திருவாதிரை நட்சத்திரத்தோடு கூடிவிளங்கும் முழுமதிபோல, எங்கள் அரசன் வளவனுடைய வெண்கொற்றக் குடை திகழ்கிறது. அதை நாங்கள் பலமுறை தொழுதுள்ளோம். கடல்கரையினின்று உப்பை ஏற்றிக் கொண்டு மலையை நோக்கிச் செல்லும் வண்டியில் பூட்டப்பட்டுள்ள காளைபோல, எங்கள் அரசன் அலுப்பும் சலுப்பும் இல்லாது உழைக்கும் இயல்புடையவன். அவனுடைய வெற்றி முரசம் எப்பொழுதும் முழங்கும். அவனுடைய வாள் தப்பாது செயல்படும் ஆற்றல் வாய்ந்தது என மன்னரின் கடமையுணர்வை புலப்படுத்தியுள்ளார் புலவர்.

ஆட்சி என்பது எளிதில் கிட்டுவது அன்று. எல்லோருக்கும் கிட்டுவது அன்று. ஆகவே, ஆட்சி என்பது மிகவும் பொறுப்பு வாய்ந்த ஒரு செயல். அதைக் கொண்டு தீமைகளும், கொடுமைகளும் செய்து ஒருவன் நரகத்துக்குப் போகலாம். நன்மைகள் புரிந்து புகழை அடையலாம். குழந்தையை வளர்க்கும் தாய்க்கு அன்பும் உண்டு. கடமையுணர்வோடும் நாட்டை ஆள வேண்டும் என்ற உயர்ந்த சிந்தனையை உணர்த்துகிறது நரிவெருடத்தளையாரின் பாடலொன்று.

“எருமை அன்ன கருங்கல் இடைதோறு
 ஆனின் பரக்கும் யானைய - முன்பின்
 கானக நாடனை! நீயோ பெரும
 நீயோ ஆகலின் நின் ஒன்று மொழிவல்
 அருளும் அன்பும் நீக்கி, நீங்கா
 நிரயம் கொள்பவரோடு ஒன்றாது - காவல்
 குழவி கொன்பவரின் ஓம்புமதி
 ஆளிதோ தானே அது பெறல் அருங்குரைத்தே”

அரசே எனது நாடு, நாட்டுக்கு நடுவே தக்க பாதுகாவலுடன் இருக்கிறது (Avvai Duraisamy pillai, 2010). எருமைகளுக்கு இடையே திரிந்து மேயும் பசுக்கள் போல, கரிய குன்றுகளுக்கு இடையே வலிய யானைகள் மேய்கின்றன. அத்தகைய செழிப்பைப் பெற்ற உனக்கு சில அறிவுரைகளை நான் கூறுகிறேன். அருளும் அன்பும் இல்லாதவர்கள் நரகத்தை அடைவார்கள். அத்தகையவர்களுடன் நீ தொடர்பு கொள்ளாதே. குழந்தையைக் கண்ணும் கருத்துமாய் பேணிக் காக்கும் தாய் போல, குடிமக்களை அன்போடும் அருளோடும் நீ பாதுபாப்பாயாக ஆட்சி என்பது கருணை. தன்னலவுணர்வு சிறிதும் இல்லாது தியாகஉணர்வுடன் குழந்தையைப் பாதுகாக்கும் தாய்போல, அரசன் குடிமக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற அறநெறி, மனிதநேயம் புலவரின் வழி உணர்த்தப்படுகிறது.

முடிவுரை

காட்சிக்கு எளியனாய் கடுஞ்சொல் அல்லனாய், மனிதநேயத்துடன் மக்கள் நலம் பேணிய மன்னர்கள் மக்கள் வாழ்வில் இறைவனாகக் கருதப்பட்டனர். பண்டைய தமிழ்மன்னர்கள் அறநெறி பிறழாமல் குடிதலிஐக்கோலோச்சினர். பகைவனை வெல்லுகின்ற ஆற்றலும், பகைவர்கள் தன்னை சரணடைந்த பொழுதில் அவர்களை மன்னிக்கும் அருள் உள்ளமும் உடையவர்களாவும் இருந்தனர். சமூகத்திற்கு தீங்கு ஏற்படாதவாறு மனிதநேய சிந்தனையுடன் போரில் ஈடுபட்ட மன்னர்களின் மான்பினைப் புறநானூற்றுப் பாடல்களின் வழி அறிய முடிகிறது. அறம் இருக்கும் இடத்தில் அன்பு மலரும். அன்பில் செயல்கள் நன்மைகளைப் பெருக்கும் வல்லமையுடையன. சங்க காலத்தில் மக்களிடம் வரி வசூலிக்கும் திட்டத்தை விதித்தாலும், மன்னர்கள் அதிலும் அறவழியை பின்பற்றினர் என்பதைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் முன்மொழிகின்றன.

References

- Avvai Duraisamy Pillai, S. (2010) Purananooru Moolam Uraiyum, Poompuhar Pathippagam, Chennai, India.
 Jaggubhai, R. (2006) Bharathidasan Padaippukalil Manithaneyam, Manitham Pathippagam, Chennai, India.
 Kulanthaisamy, V.S. (1990) Bharathin Ariviyal Paarvai, Bharathi Pathippagam, Chennai, India.
 Nadarasan, A. (1986) Tamilar Samuthaiya nerikal, Uma Pahippagam, Chennai, India.
 Ramalingam, D.S. (1994) Purananooru Valviyalum, Narmada Publishing House, Chennai, India.
 Sarathi, R.P. (2011) Thirukkural, Kilakku Pathippagam, Puducherry, India.
 Sendurai Muthu, (2000) Tamizha Marapukal, Script Press, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License